

Σε κλίμα βαθιάς συγκίνησης και οδύνης πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 29/11 στον Πύργο Ηλείας η κηδεία του σύντροφου Τάκη Τσίτσο, μέλους του Γραφείου της Π.Ε. του ΝΑΡ και της Κ.Σ.Ε. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Εκατοντάδες σύντροφοι, φίλοι και συγγενείς παραβρέθηκαν στο πατρικό σπίτι του Τάκη στον Πύργο και τον συνόδεψαν στην τελευταία του κατοικία στο νεκροταφείο Πύργου. Νέοι της ν.Κ.Α. από την Αθήνα και την Πάτρα, σύντροφοί του από το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ από πολλές πόλεις, αλλά και δεκάδες κάτοικοι του Πύργου, συγγενείς και φίλοι του, σε μια βουβή πορεία συνόδεψαν τον Τάκη για τελευταία φορά, τραγούδησαν πάνω από τον τάφο του, τον χαιρέτησαν.

Εκ μέρους της **Κ.Σ.Ε. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** τον αποχαιρέτησε η συντρόφισσα **Αντωνία Βαφειάδου**, ενώ σύντομο αποχαιρετισμό έκαναν φίλοι και συμμαθητές του από τον Πύργο.

Εκ μέρους της **Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** τον σ. Τάκη αποχαιρέτησε ο σύντροφος **Παναγιώτης Μαυροειδής**, μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ.

Στην Αθήνα, η Οργάνωση Αττικής και η Π.Ε. του ΝΑΡ διοργανώνουν εκδήλωση μνήμης στον σύντροφο Τάκη Τσίτσο, την Κυριακή 4 Δεκέμβρη, στις 12 το μεσημέρι στη σκηνή ΙΛΙΟΝ PLUS (Κοδριγκτώνος και Πατησίων)

Ολόκληρος ο αποχαιρετισμός του Παναγιώτη Μαυροειδή εκ μέρους του ΝΑΡ:

“Αγαπημένε μας φίλε, ακριβέ μας σύντροφε Τάκη, είμαστε όλοι εδώ για να σε αποχαιρετήσουμε.

Η μάνα σου, τα αδέρφια σου, οι αγαπημένοι σου.

Οι συντρόφισσες. Οι σύντροφοι.

Σε νοιώθουμε να είσαι και συ εδώ, παντού. Με το χιούμορ σου το βαθιά λαϊκό, το λεπτά ειρωνικό, λίγο Πυργιώτικο, λίγο οικοδομικό, θυμίζοντάς μας τον πατέρα σου, τον “εργάτη, κομμουνιστή”, όπως εσύ ο ίδιος αποχαιρέτησες.

Ήσουν πάντα χαμογελαστός, αλλά όχι με το χαζοχαρούμενο χαμόγελο της άγνοιας, αλλά της βαριάς επίγνωσης και της τρυφερής και συνάμα παθιασμένης έγνοιας.

Έγνοια για τη ζωή, όχι φόβος για το θάνατο.

Με τον τελευταίο, εσύ έτυχε να τα μιλήσεις και να λογαριαστείς νωρίς. Κάποια συμφωνία σα να είχες κάνει και δεν τον άφηνες να μπαίνει στις συζητήσεις μας.

Στη σκέψη σου ήταν η ζωή, όχι μόνο η δική σου.

Αλλά, ο αγώνας για την καλύτερη ζωή, για μια άλλη ζωή αξιοβίωτη και αξιοπρεπή για κάθε άνθρωπο και για την ανθρωπότητα

Ο Τάκης φυσικά και ενδιαφερόταν και για τη δική του ζωή. Αλλά τη συνέδεε ακριβώς με αυτό το νόημα: με την χωρίς όρους προσφορά στον κοινωνικό και πολιτικό αγώνα για μια δίκαιη κοινωνία.

Περπάτησε και ανάσανε σε πέτρινα χρόνια, σε εποχή που η κομμουνιστική στράτευση δεν ήταν ούτε μόδα, ούτε εισιτήριο εισόδου στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι και τη λεγόμενη «μεγάλη» πολιτική. Αντίθετα, το τελευταίο εξασφαλιζόταν με την κατάθεση των όπλων, τον πολιτικό και ιδεολογικό παροπλισμό της κομμουνιστικής αριστεράς. Το τέλος αυτού του κύκλου το ζούμε σήμερα με τη γελοιογραφία μιας δήθεν αριστερής κυβέρνησης που εφαρμόζει δεξιά, αστική, μνημονιακή πολιτική. Ήθελε κότσια το 1989 να δηλώνεις νέος

κομμουνιστής. Όταν άλλοι πέταγαν τη σημαία εσύ να τη σηκώνεις και ας ήξερες ότι την έχει λερώσει η πολιτική συναλλαγή με την αστική τάξη και τη δεξιά, ή τα τανκς στην Πλατεία Τιεν Ανμεν.

Κάθε άλλο παρά πήγε χαμένος εκείνος ο αγώνας. Το νήμα υφάνθηκε ξανά, κράτησε, δούλεψε, και φυσικά άλλαξε, όπως και έπρεπε. Η προσπάθεια του Τάκη, μέσα από την ΚΝΕ στα μαθητικά του χρόνια, το NAP και τη νεολαία του στη συνέχεια, είναι παρούσα σήμερα στα πρόσωπα και τους αγώνες τόσων αγοριών και κοριτσιών που σηκώνουν τις κόκκινες σημαίες της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και του αντικαπιταλιστικού μετώπου, που με πείσμα αναζητούν το δικό τους επαναστατικό δρόμο, σε πείσμα όσων μιλούν για χαμένες γενιές.

Ο Τάκης δεν ήθελε τη συζήτηση για την ασθένεια του ποτέ. Δεν ήθελε συμπόνιες, παρηγορίες, χτυπήματα στην πλάτη και ψέματα. Σα να θεωρούσε αυτή τη συζήτηση χάσιμο χρόνου.

Απαιτούσε συζήτηση για το τι να κάνουμε, ήθελε να τον βλέπουμε απαιτητικά, σα μάχιμο στρατιώτη αγωνιστή της δράσης μέχρι την τελευταία στιγμή.

Δεν ήταν ποτέ “στρογγυλός” στις πολιτικές απόψεις του. Συχνά μας κατηγορούσε για αυτό. Τους συντρόφους του ακόμη περισσότερο. Την ίδια στιγμή, σεβόταν και άκουγε. Όλους και όλες. Με αυταπάρηση στο NAP, με πάθος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το μέτωπο.

Πάντα βαραίνουν οι προσωπικές παρακαταθήκες, οι προσωπικές συζητήσεις με όσους μένουν πίσω και αυτός έχει πλέον ταξιδέψει.

Πολύ συχνά περιγελούσε τις απογοητεύσεις μας για τις δυσκολίες του αγώνα ή τις εσωκομματικές γκρίνιες και αντιπαραθέσεις. «Τις δυνατότητες είναι που πρέπει να αναδείξουμε», συνήθιζε να λέει. «Εκεί να συμβάλλουμε. Τις δυνατότητες της εποχής για να κοιτάξει ο κόσμος μας, οι σύντροφοί μας μπροστά».

Είχε περισσότερο από όλους μας, από τους περισσότερους, έγνοια για την οργάνωση, την προγραμματική της εμβάθυνση και τη συλλογική της λειτουργία και δράση. Περισσότερο δυσανασχετούσε με τους εγωισμούς μας και τις προσωπικές διαδρομές, παρά ανησυχούσε για τις πολιτικές διαφωνίες.

Από το καλοκαίρι ήξερε το τέλος. Δε μας επέτρεψε να κλάψουμε. Μας αποχαιρέτησε πριν πεθάνει, όρθιος και χαμογελαστός, τον Οκτώβρη που μας πέρασε, σε ένα μεγάλο γλέντι που διοργάνωσε. Τραγούδησε, μαζί με τους αγαπημένους μουσικούς, φίλους του, κοντά 4 ώρες.

Κλάμα και δάκρυ μόνο κρυφά ένας ένας, μια-μια στην τουαλέτα.

Με τα τραγούδια που διάλεξε, συζήτησε μαζί μας, καταλάβαμε. Ένας καλός σύντροφος είχε το κουράγιο να ακούσει σήμερα εκείνο το βίντεο.

Στους στίχους των τραγουδιών υπήρχε ο πόνος, οι φίλοι, η μάνα, οι αγαπημένοι όλοι, ο έρωτας. Η χαρά και φυσικά ο χωρισμός.

Συγκρατήσαμε κάτι που τραγούδησε εκείνο το βράδυ:

*“Μεθυσμένα λόγια μη θαρρείς πως λέω
μόνο την καρδιά μου σκέπτομαι και κλαίω
έχει αγαπήσει
κι καημός με κάνει
τη ζωή μου πήρε
βλέπω να τελειώνει”*

Και ακόμα τούτο:

*“Σε κάθε δρόμο πάντα υπάρχει ένας γκρεμός
αρκεί στην ώρα να τον δεις και να ξεφύγεις
έτσι σε κάθε αγάπη είν’ ο χωρισμός
που μοναχά με τις θυσίες θ’ αποφύγεις”.*

Οι θάνατοι των συντρόφων μοιάζουν, είναι, σα να γίνονται ταυτόχρονοι χωρισμοί με πολλούς ανθρώπους μαζί.

Αλλά είναι και αφετηρία, κάλεσμα, υπόσχεση, δέσμευση, για νέους δεσμούς και μεγάλους έρωτες.

Έρωτας για τη ζωή και για τον κοινωνικό και επαναστατικό αγώνα.

Για τη δικαιοσύνη, τη δημοκρατία, την ελευθερία, την ισότητα.

Την κοινοκτημοσύνη, το συλλογικό κοινωνικό πολιτισμό και την ειρήνη.

Έρωτας για την εργατική λαϊκή δημοκρατία και το νέο κομμουνισμό της εποχής μας.

Καλό ταξίδι σύντροφε!

Πηγή: narnet.gr